

deriblandt København, til Livstid. Paa Landet har samtlige Vedtægter sat Varigheden til 5 Aar undtagen i Holbæk Amtsraadsreds (10 Aar) og i Københavns Amts nordre Birk (Livstid og for Selskaber 20 Aar).

Ifølge den 1ste Ædruelighedskommissions Redegørelse (Bilagene S. 11, 50, 104, 112, 148 og 178) er for de Landes Vedkommende, der har bunden Beværternæring, Bevilingerne i England, Sverrig, Schweiz og Norge 1- til 3-aarige, i Tyskland og Holland ganske vist formelt livsvarige, men til Gengæld med en meget let Adgang for Administrationen til at tilbagetage Bevillingen, naar Beværtningen drives paa uheldig Maade.

Her i Landet gælder det som oftere fremhævet i høj Grad om at skaffe bedre Forhold til Veje i rent ordens- og politimæssig Henseende for de mindre Beværtningers Vedkommende.

Men dette Formaal lettes betydeligt ved Bevillingens Kortvarighed. Uden nemlig at udsætte de virkelig legitimt drevne Forretninger for Fare, idet Fornylse af Bevillingen vil blive det normale, afgiver det korte Aaremaal et let Middel til at frigøre Samfundet for de skadelige og demoraliserende Forretninger. Men navnlig vil Udsigten til Revision efter et kortere Aaremaal blive et virksomt Middel til at holde Beværterne til forsvarlig Drift. En enkelt Ikkefornylse vil som afskrækkende Eksempel virke mere effektivt end megen og besværlig Politiopsigt.

Dertil kommer, at paa en Tid, hvor Folkebevægelsen gaar henimod yderligere Indskrænkninger i Beværternæringen, har Lovgivningsmagten i Nutiden, selv om den ikke mener at turde følge Bevægelsen, ikke Lov til, naar det kan undgaas, at lægge varige Hindringer i Vejen for Fremtidens mulige Reformønsker; men alt for langvarige Bevillinger kan let afgive saadanne Hindringer.

Som Indvending mod den kortvarige Bevilling nævnes som Regel dette, at Kapitalen vil vige tilbage fra at lade sig anbringe i bekostelige Foretagender, naar disse ikke er sikrede i et længere Aaremaal, der foruden Forretningen kan muliggøre Amortisationen. Men hertil er at sige, at det, der for Tiden sikrer Kapitalen i slige Forretninger, i Virkeligheden ikke er Bevillingens lovmæssige Varighed; hvis Beværteren nemlig dør eller fraflytter Etablissementet, staar dette legalt uden Bevilling. Men Erfaringen viser tilstrækkeligt, at *de virkelig forsvarligt drevne Forretninger* altid vil blive opretholdte, og det er paa denne Erfaring, at Kapitalen trods den teoretisk eksisterende Risiko hidtil har støttet sig. Drives Forretningen derimod uforsvarligt, fortsjener Kapitalen intet Hensyn.

Saaframt Lovgivningsmagten imidlertid ikke skulde føle sig beroliget med disse Betragtninger, er der Midler til at sikre en forsvarlig Anvendelse af Ikkefornylsen.

Saaframt Ikkefornylses-Beslutningen begrundes i Forretningens uforsvarlige Drift, kan Appel indstiftes, f. Eks. til det i § 21 foreslaaede Overbevillingsnævn.

Saaframt derimod Ikkefornylsen begrundes i de ovenomtalte Indskrækningsbestræbelser, kan en Erstatningsret foreskrives. Se herom nærmere ved § 42.

Med disse Tilføjelser, som er optagne i § 42, mener Flertallet at burde foreslaa, at 5-Aars Varigheden bliver fastslaaet *ved Lov* over hele Landet, saa at Spørgsmaalet ikke længer er afhængigt af Kommunalbestyrelserne. Der er nemlig — navnlig i Byerne — den Fare ved den nuværende Ordning, at en øjeblikkelig forbigaaende Stemning i en Kommunalforsamling eller en kommunalpolitisk Stilling, hvor Beværterstemmerne har faaet en i Forhold til deres Vægt uforholdsmæssig Indflydelse, skal medføre Vedtagelse af Varighedsbestemmelser, som i Virkeligheden ikke stemmer med Borgernes Ønsker, og som for lange Tider nedbryder det Indskrækningsarbejde i Henseende til Beværtningernes Antal, som tidligere Kommunalbestyrelser har paabegyndt, og senere Kommunalbestyrelser vilde ønske at fortsætte.

Tilmed synes paa et saa væsentligt Punkt Ensartethed ønskelig for hele Landet.

Det skal dog allerede her bemærkes, at der indenfor Udvalget af et Mindretal næres Betænknelighed ved at fastslaa en Ret til Erstatning i det ovenantydede Omfang, men nærmere Omtale heraf vil ske under § 42.

Hvad Ordvalget angaar, bliver det nødvendigt i Loven at skelne mellem »Meddelelse« af Bevilling og »Fornylse« af samme, idet Betingelserne ikke bliver de samme. Antalsgrænsen ifølge § 13 gælder f. Eks. kun Meddelelse, ikke Fornylse af Bevilling, og Erstatningen ifølge § 42 Nr. 2 gælder Ikkefornylse, men kommer ikke til Anvendelse ved Ikkemeddelelse.

§ 11.

Fra to Amtsraad — Hjørring og Aalborg, se Oversigten S. 52 — er der udtalt